

Chương Mười

Hai huynh muội Cát Tập Bách tuy thoát hiểm, nhưng vì tránh đạn độc, khi quay lại thì kẻ địch đã mất dạng sau cửa vách và cánh cửa đã khép lại.

Cát Tập Bách thấy vậy, rất không cam lòng, theo tính Từ Ngọc Nhi, nhất định phải đuổi theo kẻ địch báo phục cho bằng được, nhưng Cát Tập Bách lo cho Giang Uyển Dao đang động thủ với tặc đồ, sợ nàng gặp nguy hiểm, nên bèn khuyên:

- Thôi bỏ đi, đừng để mất thời gian, ngoài kia hãy còn ác đấu, chúng ta đi mau, không chừng quái đồng mặt lam đã ra khỏi nhà, gia nhập vào vòng chiến cũng nên.

Từ Ngọc Nhi nghĩ thấy cũng phải, nhưng nhìn lại mình, y phục rách bươm, đầu bù tóc rối và người dính đầy rơm, cường gượng nói:

- Bách ca hãy xem, tiểu muội như thế này, sao mà ra ngoài được?

Cát Tập Bách ngẫm nghĩ một hồi, không có cách nào, đành nói:

- Lúc này cũng chẳng hề gì, hãy theo ngu ca ra ngoài, đánh đuổi kẻ địch rồi hăng tít!

Rồi tiện tay nhặt lấy thanh sắt dưới đất, mở cửa phòng, vội vã đi ra.

Từ Ngọc Nhi chẳng còn cách nào hơn, đành phủi qua loa cỏ rơm trên mình và sửa lại mái tóc, kiểm tra lại binh khí và ám khí, cũng may là chưa đánh mất.

Rồi liền rút Thất Tinh Liên Hoàn Sách ra, theo sau Cát Tập Bách ra khỏi phòng, phóng đi về phía tiền viện, thấy tốc độ khinh công nhanh hơn trước nhiều, biết là nhờ được uống linh dược, công lực đã gia tăng không ít.

Cát Tập Bách dẫn trước băng qua sảnh đường, tung mình lên mái nhà, phóng đi đến mái hiên tiền viện, nhìn xuống đấu trường, quả thấy quái đồng mặt lam đang cùng đồng bọn vây đánh Giang Uyển Dao.

Cát Tập Bách thầm nhủ:

- Ác tặc này định ninh là đạn độc của hần chắc chắn đã thương mình, nên chẳng thèm xem xét kỹ, đã ra đây trợ chiến rồi.

Từ Ngọc Nhi nhận ra lão tặc sử dụng Thất Tinh Bát Hoàn Đao chính là ma đầu Vương Ngọc, liền lên tiếng báo cho Cát Tập Bách biết, thấy lão ma đầu thi triển Ngũ Hổ Táng Môn Đao Pháp, bao vây Giang Uyển Dao trong đao ảnh, còn hai ác tặc khác sử dụng đại đao, chia nhau đứng hai bên quái đồng mặt lam, bao vây phía sau Giang Uyển Dao, chờ cơ hội tấn công.

Giang Uyển Dao cũng thật tài tình, dưới sự giúp công của bốn kẻ địch, nàng chẳng chút sợ hãi, Kim Ti Tỏa Long Tiên trong tay vẫn công thủ hết sức ung dung.

Chỉ thấy trường tiên quét ra như rồng liệng trên không, gió rít vù vù, ngăn cản cương đao và độc trảo của đối phương ở ngoài tầm sáu thước, không để cho đối phương tiếp cận.

Có lẽ nàng đã hăng máu, bỗng buông tiếng quát vang, tiên chiêu đột biến, tay phải nắm chặt cán tiên, trường tiên quét một vòng trên không, “bốp” một tiếng, ngọn tiên bỗng từ mặt đất bên trái bắn lên, trúng vào hai ngọn đại đao từ hai phía tả hữu đâm tới, hai tên ác tặc cùng bật lui ba bước. Ngay khi ấy, Bát Hoàn Đao của lão ma đầu Vương Ngọc vừa chém đến hông trái nàng.

Giang Uyển Dao như cố ý để lộ sơ hở cho Vương Ngọc mắc lừa, chỉ thấy nàng nhanh nhẹn chân trái sấn tới, tả chưởng bổ vào khuỷu tay phải Vương Ngọc, buộc lão ma đầu phải rút tay thu chiêu, tay phải cán tiên thúc vào Kiên Tĩnh huyết của lão ma đầu, đồng thời ngọn tiên vụt cuốn ra sau, quát:

- Ngã!

Liên tức thì, lão ma đầu Vương Ngọc ngã xuống đất, lăn thẳng ra sau, Độc Tiểu Thất cả kinh, luống cuống không biết nên công địch từ phía nào, đành vung trảo chộp loạn xạ.

Đến khi bị ngọn roi điểm trúng đầu gối chân, đau thấu tim gan, y hét lên một tiếng thảm thiết, một chân chỏi mạnh, tung mình qua tường rào đào tẩu.

Từ Ngọc Nhi toan đuổi theo, nhưng bị Cát Tập Bách đưa tay ngăn lại, nói:

- Đừng đuổi theo, y trốn không thoát đâu. Hãy xuống giúp Dao muội, tiêu diệt bọn ác tặc kia rồi hẵng tính!

Dứt lời người đã phóng xuống, vung động thanh sắt lao bổ vào ác tặc sử dụng đại đao.

Từ Ngọc Nhi “hừ” một tiếng, đành theo sau phóng xuống và lớn tiếng nói:

- Dao tỷ, có tiểu muội với Bách ca đến giúp đây!

Đồng thời Thất Tinh Liên Hoàn Sách quét nhanh về phía lão ma Vương Ngọc.

Giang Uyển Dao thi triển tuyệt chiêu “Nhất khí hóa tam thanh” của sư môn đẩy lui kẻ địch và đả thương hai người, lòng đang mừng rỡ, bỗng thấy trên mái nhà có người phóng xuống, tưởng lầm là viện thủ của bọn tặc đồ, khi nhận ra tiếng nói của Cát Tập Bách và thấy Từ Ngọc Nhi phóng đến, lòng càng mừng rỡ khôn xiết.

Mừng thầm vị hôn phu thật tinh khôn, đã xuất quỷ nhập thần lén vào sào huyết tặc đồ, nhanh chóng cứu thoát Từ Ngọc Nhi và giờ mới nhớ đến Lạp Tháp Hòa Thượng

đang động thủ với quái đồng mặt vàng ở dưới chân đồi phía trái bên ngoài tường rào, giờ cũng chưa thấy vào đến đây, lòng hết sức lo lắng, liền nói:

- Ngọc muội giúp tỷ tỷ, còn Bách ca hãy mau đi giúp sư thúc!

Hai tên tặc đồ sử dụng đại đao bị trường tiên của Giang Uyển Dao chấn lui ba bước, vừa đứng vững chân đã thấy lão ma Vương Ngọc ngã lăn ra đất. Vừa định tiến tới cứu viện, bỗng lại nghe Độc Tiểu Thất hét lên thảm thiết và vượt tường rào đào tẩu, biết không thể đối phó nổi nữa, liền ra hiệu cho nhau, chuẩn bị bỏ chạy thoát thân.

Nào ngờ họ chưa kịp quay người, Cát Tập Bách đã lao đến, thanh chắn sắt kèm theo kinh phong giáng xuống đỉnh đầu.

Hai người cả kinh thất sắc, vội tạt sang bên một bước, một người giơ đao đón đỡ, một người vung động đại đao với chiêu “Hoành châu bát lăng” quét vào bên mạn sườn Cát Tập Bách, uy thế hết sức hung mãnh.

Đằng kia Từ Ngọc Nhi trường sách quét ra, lão ma Hoàng Ngọc vừa lồm cồm bò dậy, ngược mắt nhìn, thấy đối phương lại là một thiếu nữ, lòng thật bi phần tội cùng.

Chẳng màng đến cánh tay đang tê dại, với thế “Kim lý xuyên ba” ngã người ra sau, tung mình lui ra mấy thước, rồi thì Bát Hoàn Đao quét ra, với chiêu “Kim long quyền trụ” chém ngang lưng Từ Ngọc Nhi.

Giang Uyển Dao thấy Cát Tập Bách với Từ Ngọc Nhi đã động thủ với kẻ địch, tình thế không đến nỗi bại, vì đang lo cho sự an nguy của Lạp Tháp Hòa Thượng, liền tung mình lên mái nhà, lớn tiếng nói:

- Uyển Dao đi đây chốc lát, sẽ quay lại ngay!

Rồi liền phóng đi về hướng trái.

Cát Tập Bách một mình đối phó với hai tặc đồ, binh khí đã không vừa tay, độc thương lại mới khởi, nguyên khí chưa hồi phục, lúc này không khỏi vụng về, thanh sắt công ra đã bị đại đao đỡ trúng, trong khi ấy một ngọn đại đao khác lại đã quét đến bên hông, thu chiêu hồi cứu đã không còn kịp nữa.

Mất thấy đại đao chỉ còn cách không đầy ba tấc, dĩ nhiên càng thêm kinh hoảng, trong khi ấy tên tặc đồ đỡ được thanh sắt đã biến chiêu, đại đao nhanh như gió bổ vào vai phải chàng.

Trong lúc nguy cấp, Cát Tập Bách chợt nảy sinh diệu kế, lẹ làng quay người sang trái, hất vai tung mình ra sau, thanh sắt trong tay bổ xuống đỉnh đầu tặc đồ bên phải.

Tặc đồ bên phải một đao bổ xuống vai phải Cát Tập Bách, trong khi đại đao của đồng bọn đã chém đến bên hông đối phương, đành nhìn Cát Tập Bách khó có thể tránh khỏi, lòng đang đắc ý, bỗng thấy Cát Tập Bách vung động thanh sắt, giáng thẳng xuống

đỉnh đầu mình, vội nghiêng đầu tránh, cùng lúc đại đao trong tay gia tăng kinh lực bổ xuống, nhưng nhìn kỹ, đối phương đã mất dạng, đại đao của mình đã bổ trúng sống đao của đồng bọn, “keng” một tiếng chát chúa, tia lửa bắn tung tóe.

Tặc đồ bên trái cũng hết sức đặc ý, dinh ninh dưới sự giáp công của song đao, đối phương ắt không tài nào tránh khỏi, chiêu “Hoành châu bát lãng” của y vốn là một tuyệt chiêu trong Bắc Mã Đao, ẩn chứa rất nhiều biến hóa, nếu như đối phương thoái lui, sẽ lập tức biến chiêu liên tục, chuyển sang chiêu “Thuận thủy thôi châu” truy kích, rồi lật sống đao lên, với chiêu “Hoành châu thủy điệu” hất bay binh khí của đối phương.

Nào ngờ Cát Tập Bách phản ứng quá khôn khéo, thanh sắt trong tay đã vung tán loạn, y buộc phải cúi đầu lách tránh và sống đao vung bừa lên đón đỡ.

Nghe tiếng binh khí chạm nhau, y ngỡ đã đắc thủ, nhưng chưa kịp mừng đã cảm thấy trong tay nhẹ hẫng, đại đao đã vượt khỏi tay bay đi, và cánh tay phải tê dại.

Đao của tặc đồ bên phải cũng văng bay, tay tê dại, bật lùi ra xa hơn trượng, đứng thừ ra tại chỗ, nếu Cát Tập Bách mà không lo cứu viện Từ Ngọc Nhi, chỉ cần xuất thủ lần nữa, hai tên tặc đồ chắc chắn táng mạng.

Vì lúc Cát Tập Bách tung mình thoái lui, vừa đứng vững chân, liếc thấy Liên Hoàn Sách trong tay Từ Ngọc Nhi một chiêu không trúng đích, lão ma Hoàng Ngọc vung đao phản kích, thu chiêu hồi cứu đã không còn kịp, vội lạng người sang bên, trường sách trong tay thừa thế quét ngang mặt đất, quét vào hai chân lão ma đầu.

Lão ma Hoàng Ngọc thấy Từ Ngọc Nhi lạng người sang bên tránh khỏi chiêu đao của mình, liền tức thì đuổi theo, vung động Bát Hoàn Đao khua vang, với chiêu “Hoàng trung dực mã” chém vào sống lưng Từ Ngọc Nhi, chiêu thức chưa dứt, đột biến chiêu “Tiên nhân chỉ lộ”, mũi đao đâm thẳng vào Từ Ngọc Nhi, nhanh như tia chớp.

Trường sách của Từ Ngọc Nhi quét ngang ra với kinh lực rất mạnh, nhưng giữa chừng đột nhiên dừng lại, vội vung mạnh tay lên, thì ra vòng thép trên đầu sách bị mắc vào một hòn đá nhọn trên mặt đất, khi giật lên được thì mũi đao của đối phương đã đến sát bên hông, không sao tránh kịp.

Ngay trong khoảng khắc nguy cấp ấy, Cát Tập Bách đã lao đến như bay và quát to:

- Lão tặc, chớ có ngông cuồng!

Đồng thời thanh sắt trong tay với chiêu “Tiềm long tại uyên” quét ra, từ bên phải đánh bật Bát Hoàn Đao của lão ma Hoàng Ngọc ra xa năm tấc, tả chưởng bổ thẳng ra, tống bay lão ma đầu văng bay ra ngoài tường rào.

Còn hai tặc đồ kia thấy vậy, tự biết không phải địch thủ, vội thừa cơ phóng qua tường rào đào tẩu.

Cát Tập Bách thấy kẻ địch đã bỏ chạy, cũng chẳng chần chừ, liền ra hiệu với Từ Ngọc Nhi, theo hướng Giang Uyển Dao phóng đi về phía dãy nhà bên trái.

Từ Ngọc Nhi theo sau Cát Tập Bách, ba lượt tung mình đã đến bên cạnh chàng, cất tiếng hỏi:

- Bách ca, mọi người đi cùng đến đây phải không?

Cát Tập Bách vừa lên đến mái nhà đã phóng mắt nhìn quanh, không thấy bóng người mà cũng chẳng có tiếng động nào cả, lòng bất giác do dự, nên chân chậm đi rất nhiều.

Từ Ngọc Nhi đuổi theo đến bên hỏi vậy, chàng liền sực nghĩ đến, nơi đây ắt là phân đà của bọn tặc đồ, sao lại vắng lặng thế này? Chẳng lẽ bọn họ đã kéo hết đi đuổi theo sư thúc hay sao?

Thế là lòng liền lo lắng, chỉ đáp:

- Không!

Rồi thì gia tăng khinh công, phóng đi thẳng về phía trước, chớp mắt đã vượt qua hơn hai mươi trượng, chỉ thấy phía trước có một khe suối rộng khoảng hai trượng, hai bên bờ mọc đầy cỏ gai, phủ kín phía trên, không sao trông thấy rõ khe suối sâu hay cạn.

Bên kia bờ lại là vách núi cheo leo, ngỡ là mình đã lầm đường lạc hướng, bèn quay sang Từ Ngọc Nhi nói:

- Ngọc muội còn nhớ lúc bị tặc tử kia bắt mang đến đây đã đi theo đường nào không?

Từ Ngọc Nhi nghe chàng hỏi vậy, biết là hẳn có nguyên nhân, bèn đáp:

- Tiểu muội không rõ, lúc tỉnh lại đã nằm trên cỏ rơm, như bị điểm Ma Huyệt, không cử động được, lúc Bách ca ở trên cửa sổ bể gãy chấn sắt, tiểu muội vừa mới tỉnh lại, đến khi gã mặt lam vào phòng, khiến tiểu muội giật nảy mình, cũng chẳng rõ đã giải khai huyệt đạo như thế nào?

Nàng vừa dứt lời, bỗng nghe dưới khe suối có tiếng động khẽ. Cát Tập Bách vội kéo Từ Ngọc Nhi sang bên, tung mình lùi sau hai bước, nấp vào sau một tảng đá.

Chàng thò tay vào lòng, móc ra hai cây sắt gãy, chuẩn bị dùng làm ám khí tấn công kẻ địch từ dưới khe suối chui lên.

Từ Ngọc Nhi thấy chàng ra chiều căng thẳng, cũng liền cuộn Thất Tinh Liên Hoàn Sách lại, sẵn sàng xuất thủ và Phong Vỹ Châm cũng cầm sẵn trong tay.

Chờ hồi lâu, không thấy động tĩnh gì, vừa định đến gần xem, bỗng thấy một con chó hoang từ trong lùm cỏ dưới khe suối chui ra, chứng tỏ khe suối này không sâu, Cát Tập Bách liền dừng bước, dùng thanh sắt vén lùm cỏ, lộ ra một hang to.

Đưa mắt nhìn xuống, thấy có một chiếc áo rách bê bết máu vướng trên bụi cỏ gai, hẳn là bên dưới có người, chó hoang đang ăn thịt, nghe tiếng động của mình đã sợ hãi bỏ chạy.

Cát Tập Bách vội lấy Thất Tinh Liên Hoàn Sách trong tay Từ Ngọc Nhi, quát vào lùm cỏ ba cái, làm cho cửa hang to hơn, đi xuống xem cho kỹ.

Quả nhiên thấy có ba tử thi đã bị chó hoang ngoạm đến máu thịt nhầy nhụa, không còn nhìn rõ được mặt mũi, nhưng qua y phục và dáng người, có thể nhận ra không phải là Lạp Thập Hòa Thượng hay Giang Uyển Dao.

Cát Tập Bách thấy vết máu còn tươi, xác định ba tử thi này bị bỏ trong hang chưa lâu và trên mặt đất chung quanh cũng không có dấu vết, bất giác dăm chiêu suy nghĩ, không sao đoán ra được mấy tử thi này từ đâu mà có và Lạp Thập sư thúc với Giang Uyển Dao đã đi đâu?

Ba tử thi này rõ ràng mặc y phục của bọn tặc đồ, chàng thâm nhủ:

- Chả lẽ họ đã động thủ với nhau ở trên đỉnh núi bên kia bờ, rồi ném bọn tặc đồ xuống đây hay sao?

Từ Ngọc Nhi vừa nhìn thấy ba tử thi đã rợn người, định cất tiếng hỏi, lại thấy Cát Tập Bách cúi đầu trầm tư, nàng cũng lấy làm lạ, sức nhớ trên vách gian phòng đã giam nàng có cửa bí mật, khó tránh khỏi những gian khác cũng có cửa ngầm thông ra ngoài, có thể là sư phụ đã đuổi theo kẻ địch đến đây, lạc mất dấu tích, phát hiện ba tặc đồ này nấp bên khe suối, nên đã đánh họ rơi xuống rồi tiếp tục truy tìm tặc tung rồi chẳng?

Thế là, nàng bèn nói với Cát Tập Bách về suy luận ấy của mình.

Cát Tập Bách thâm nghĩ:

- Với cơ trí của sư thúc, chắc chắn không bị kẻ địch đánh lừa, mà dù kẻ địch đào tẩu, chả lẽ ông lại không màng đến việc cứu người, mà chỉ lo đuổi theo kẻ địch hay sao?

Hai huynh muội bàn tính một hồi, quyết định quay trở lại ngôi nhà đá rồi hăng liệu toan, bèn thi triển khinh công phóng đi.

Hai người vượt qua tường rào, quả thấy cửa mở khi nãy giờ đã đóng lại, chứng tỏ bên trong hẳn có hai người, bèn dùng tay ra hiệu, chia nhau phi thân lên mái hai dãy nhà ngang, khom người nhón nhón đi đến sảnh đường, trên đường ngưng thần lắng nghe, nhưng không thể phát hiện bóng người hay tiếng động nào, hai người hết sức lấy làm lạ.

Hai huynh muội lại hợp nhau lại, quyết định xuống dưới tiếp tục tìm kiếm, chỉ cần bắt được một tên tặc đồ tra hỏi, hẳn có thể tìm ra manh mối.

Thế là, Cát Tập Bách liền dẫn trước, vừa tung mình lên đã trông thấy một bóng người từ phía trái phóng ra, nhìn kỹ thì ra là Giang Uyển Dao, nàng quát to:

- Kẻ nào?

Cát Tập Bách sợ nàng hấp tấp ném ra ám khí, vội lảng không thi triển thế “Phi yến xảo xuyên vân” và đáp:

- Ngu ca đây!

Rồi hạ người trở xuống trên mái nhà.

Từ Ngọc Nhi vừa định tung mình, người chưa cất lên đã thấy Giang Uyển Dao từ trong nhà ngang bên trái phóng ra, liền cất tiếng gọi:

- Dao tử!

Đồng thời người đã lao xuống như bay.

Giang Uyển Dao thấy huynh muội Cát Tập Bách quay trở lại, hết sức ngạc nhiên, khi Cát Tập Bách vừa hạ chân xuống đất, liền cất tiếng hỏi:

- Sao rồi? Hai người cũng không tìm gặp Lạp Tháp Hòa Thượng và cả kẻ địch cũng mất dạng luôn ư?

Cát Tập Bách nghe hỏi vậy, biết là Giang Uyển Dao cũng đang tìm kiếm sư thúc mình, lòng càng thêm lo lắng, nhất thời không sao trả lời được.

Từ Ngọc Nhi vội đáp thay:

- Bọn tặc đồ đã bị tiểu muội với Bách ca đánh đuổi rồi, nhưng không tìm gặp sư phụ, Dao tử cũng không tìm thấy gia sư ư?

Giang Uyển Dao tuy lo lắng, nhưng nàng tin chắc Lạp Tháp Hòa Thượng không đến đổi gặp bất trắc, nhất định là đuổi theo hai quái nhân kia, bèn bình tĩnh lại nói:

- Tỷ tỷ từ ẩn thất trong sơn động ra, thấy Lạp Tháp Hòa Thượng một chưởng đánh bay gã mặt vàng, bèn vượt qua đỉnh nhai đuổi theo, khi đến dưới chân ngọn đồi này, đại sư đã vượt qua mặt tỷ tỷ, động thủ với gã mặt vàng, tỷ tỷ thấy ngôi nhà đá này, nghi là sào huyệt của bọn tặc đồ, vừa vào đến đây, quả thấy gã mặt lam đang canh cửa ngoài một gian phòng. Tỷ tỷ biết là Ngọc tử bị giam trong ấy, liền xông đến động thủ với gã mặt lam, bốn tên tặc đồ từ nhà ngang bên trái đi ra, vây đánh tỷ tỷ. May nhờ tỷ tỷ đã được uống linh dược, công lực gia tăng, bọn tặc đồ không đương cự nổi, gã mặt lam lén vào phòng, tỷ tỷ sợ hấn làm hại hoặc mang Ngọc muội đi, bèn tấn công ráo riết, nhưng lão ma Hoàng Ngọc quyết không buông lời, buộc tỷ tỷ phải đuổi theo đến quảng trường trước nhà, lát sau gặp mặt lam trở ra...

Từ Ngọc Nhi bỗng nói:

- Hấn đã bị tiểu muội với Bách ca đánh bại, từ cửa vách chạy ra đấy!

Cát Tập Bách nóng lòng hỏi:

- Lạp Thập sư thúc có biết Dao muội đã vào đây không?

Giang Uyển Dao quắc mắt:

- Ai bảo Bách ca xía miệng vào?

Nhưng vẫn trả lời:

- Lạp Thập Hòa Thượng đuổi theo gã mặt vàng, sao có thể biết được tiểu muội đã vào đây, Bách ca hỏi vậy chẳng phải quá thừa ư?

Từ Ngọc Nhi sợ Giang Uyển Dao lại quát mắng Cát Tập Bách, vội hỏi:

- Sau đó thế nào?

- Sau đó hai người đi ra, tỷ tỷ thật mừng khôn xiết!

Giang Uyển Dao nhìn Cát Tập Bách mỉm cười, nói tiếp:

- Hai người vừa gia nhập cuộc chiến, tỷ tỷ liền nghĩ đến lệnh sư, bèn rời khỏi nhà đá đi tìm, nhưng không hề phát hiện ra tung tích. Khi đến bên khe suối kia, thấy ba tên tặc đồ xuất hiện, tỷ tỷ nổi giận giết hết quăng xuống khe suối, nhưng phát hiện khe suối ấy đã khô cạn, không còn có nước, mới biết ba tên tặc đồ ấy đã từ dưới khe suối đi lên, nhất thời hiếu kỳ, tỷ tỷ bèn phóng xuống, hy vọng tìm được một tên tặc đồ nữa để tra hỏi về hướng đi của lệnh sư.

Cát Tập Bách sốt ruột hỏi:

- Dao muội có tìm được tên tặc đồ nào không?

Giang Uyển Dao ngưng lời, lờ cho Cát Tập Bách một cái, không trực tiếp trả lời chàng, nói tiếp:

- Nào ngờ tìm tới khoảng ba trượng đã phát hiện một cửa động, nhận định phương vị, tỷ tỷ liền sinh nghi, bèn chui vào động, quả nhiên đó chính là đường hầm dẫn vào ngôi nhà đá này.

Từ Ngọc Nhi nghe đến đó, thở phào một hơi dài, nửa như nói với Giang Uyển Dao, nửa như nói một mình:

- Xem ra ngôi nhà đá này chắc hẳn không phải chỉ có một đường hầm, e rằng bọn tặc đồ sớm đã từ một đường hầm nào khác đào tẩu rồi!

Giang Uyển Dao hớn hở ôm lấy Từ Ngọc Nhi, cười nói:

- Ngọc muội, đúng là hai ta có nhận xét như nhau, tỷ tỷ chính là đang tìm kiếm cửa vào đường hầm đây! Nào, hãy vào trong đi!

Đạo liên nắm lấy tay Từ Ngọc Nhi, kéo đi về phía cửa chính sảnh đường.

Sảnh đường rất rộng rãi, nhưng chỉ có một chiếc bàn và một chiếc ghế, trên vách chính diện là khám thần và bài vị, ngoài ra không còn gì khác.

Cát Tập Bách đưa mắt nhìn quanh, Từ Ngọc Nhi thì chăm chăm nhìn vào những bài vị thần chủ. Bỗng thấy Giang Uyển Dao đi đến trước khám thần, nắm lấy chiếc lư hương đồng xoay sang trái rồi sang phải, khám thần liền từ từ cất lên, hiện ra một cửa sắt, trên vẽ đầy độc trùng và quái thú.

Từ Ngọc Nhi nhất thời nổi hứng, tiến tới vươn tay ra định đẩy cửa sắt, Cát Tập Bách vội kéo nàng lại nói:

- Không được vậy! Coi chừng cạm bẫy!

Rồi chàng tiến tới, dùng thanh sắt gõ hai cái, kê tai lắng nghe, nhận ra chót khởi động, bèn dùng thanh sắt thọc vào mắt của một con rồng độc giác đơn nhãn ở bên trái cửa sắt, chỉ nghe “ầm” một tiếng, cửa sắt mở ra, xuất hiện một con đường hầm.

Giang Uyển Dao lườm cho Cát Tập Bách một cái, trong lòng thầm bội phục, nhưng lại ganh ghét chàng đã giành mất công đầu.

Từ Ngọc Nhi ngạc nhiên hỏi:

- Bách ca sao biết được chỗ khởi động vậy?

Giang Uyển Dao tranh trước nói:

- Ngọc muội không thấy con độc giác long này chỉ có một mắt và lớp sơn của nó lại bị trầy trụa rất nhiều hay sao?

Cát Tập Bách cũng thầm kinh ngạc và bội phục trí thông minh của Giang Uyển Dao, buột miệng khen:

- Dao muội thông minh quá, quả đã đoán trúng phóc!

Giang Uyển Dao nghe khen, lòng vui khôn xiết, nhưng lại bướng bỉnh nói:

- Ai cần Bách ca khen? Còn chưa mau đi xuống đi!?

Từ Ngọc Nhi thấy nàng hung hãn như vậy, bất giác phì cười.

Cát Tập Bách bị Giang Uyển Dao mắng nhiếc, lại thấy Từ Ngọc Nhi cười, bất giác đỏ mặt, ấp úng nói:

- Xuống dưới làm gì? Sư thúc đâu có ở dưới! Chi bằng phóng hỏa thiêu rụi ngôi nhà đá này, rồi sau đi tìm sư thúc thì hơn!

Từ Ngọc Nhi nghe Cát Tập Bách nhắc đến sư thúc, liền lo lắng quay sang Giang Uyển Dao nói:

- Dao tỷ! Đúng đấy, chúng ta hãy mau đi tìm gia sư thì hơn!

Giang Uyển Dao như có sự toan tính riêng, điềm tĩnh nói:

- Vội gì chứ? Muốn tìm lệnh sư cũng phải tìm ra manh mối trước, chứ đâu thể tìm bừa tìm bãi được!

Cát Tập Bách nghĩ cũng có lý, nhưng đi vào đây có thể phát hiện ra manh mối gì kia chứ?

Lòng tuy không muốn, nhưng chàng vẫn dẫn trước đi vào đường hầm, thanh sắt đưa ra dò đường, vận Tiên Thiên Nhất Khí Công bảo vệ toàn thân, nghiêng người chui qua cửa, vào trong bảy tám thước.

Giang Uyển Dao cùng Từ Ngọc Nhi theo sau chui vào, đến bên Cát Tập Bách, thấy đầu phía trái có ánh sáng lờ mờ, vừa định tranh trước tiến tới, nhưng bị Cát Tập Bách cản lại, bực tức “hừ” một tiếng, quát:

- Bách ca sao lại...

Cát Tập Bách vội thấp giọng nói:

- Khẽ nào! Hãy nghe xem đó là tiếng động gì?

Giang Uyển Dao nghe vậy mới chịu thôi, ngưng thần lắng nghe, bên trong như có tiếng người đang cãi nhau, bất giác thừ ra nhìn Cát Tập Bách.

Từ Ngọc Nhi như cũng đã nghe thấy gì, đứng tựa người vào Cát Tập Bách bất động.

Cát Tập Bách thấp giọng nói:

- Hai người hãy đứng đây, để ngu ca vào trước thăm dò, khi nào ngu ca gọi hăng vào!

Giang Uyển Dao không muốn Cát Tập Bách một mình mạo hiểm, kiên quyết đòi đi cùng. Từ Ngọc Nhi cũng cho là ba người đi chung có thể tiếp ứng lẫn nhau, vậy an toàn hơn, cũng may là ba người đều có võ công khá, không ai làm vướng bận ai.

Cát Tập Bách không còn cách nào hơn, đành phải đồng ý. Thế là vẫn do Cát Tập Bách dẫn đầu, ba người nối tiếp nhau, dựa vào ánh sáng lờ mờ đi về phía trái.

Đi được chừng hơn ba trượng, đã nghe một người thọ trọng thương trầm giọng nói:

- Tiểu đệ không trách đại ca, nhưng Hoàng đà chủ thật quá hồ đồ, đến giờ vẫn nghe theo sự sắp đặt của Thất Tiểu Độc, nhường ngôi nhà đá này lại cho Thất Độc Giáo làm phân đường bí mật, tiểu đệ thấy...

Một giọng ô ề ngắt lời:

- Người còn nói gì nữa? Giờ chúng ta đã sụp đổ cả rồi, Hoàng đà chủ tự thân khó giữ, còn có thể làm gì được cho Giang Lão Thử Hưởng Cường người kia chứ? Thôi thì người cứ tự oán trách số mệnh mình thì hơn!

Người tên là Hưởng Cường lại nói:

- Không thể nói vậy được, mặc dù hòa thượng ấy nói rất có lý, nhưng việc bán chủ cầu vinh, Hưởng Cường này tuyệt đối không thể làm được!

- Hừ! Người chớ cố chấp, người biết là Hoàng Ngọc theo về với Thất Độc Giáo thì cũng là chuyện phản bạn theo thù, Cổ Thành này rất là gai mắt, nếu không phải hai ta kết giao với nhau, thấy người thương thế ở chân chưa khỏi, không đành lòng bỏ rơi người, không thì ta đã rời khỏi đây từ lâu rồi. May mà hôm nay gặp được vị đại sư ấy, cho người linh dược điều thương và còn thu xếp cho chúng ta đến chỗ Hồng đà chủ Việt Bắc Bang, chả lẽ người lại cam lòng ở lại đây chờ chết hay sao?

Cát Tập Bách nghe vậy hết sức kinh ngạc, thầm nhủ:

- Xem ra hai người này còn có mấy phần chính khí, nhưng chẳng rõ vị đại sư mà họ đề cập đến có phải là Lạp Thập sư thúc hay không?

Lại nghe Hưởng Cường thở dài nói:

- Cổ đại ca tốt với tiểu đệ, đâu phải tiểu đệ không biết, có điều là hiện giờ thương thế nơi chân của tiểu đệ chưa lành, linh dược của đại sư chưa chắc có thể chữa khỏi trong một hai hôm, trước mắt Độc Tiểu Thất và Độc Tiểu Ngũ đã chiếm cứ nhà đá, Hoàng đà chủ e cũng khó thoát khỏi độc thủ, tiểu đệ thấy...

Cổ Thành lại ngắt lời:

- Thôi được rồi, để xem thế nào đã! Đừng nói đại sư có dặn bảo chúng ta chuyển cáo với vị cô nương ấy, cho dù không có việc quan trọng này, ta cũng tuyệt đối không thể bỏ người mà đi trước. Tốt hơn người hãy mau uống thuốc, có lẽ người ta đã tìm đến sốt cả ruột rồi đấy!

Giang Uyển Dao đã nghe ra manh mối, chẳng chờ Cát Tập Bách cất tiếng gọi, liền tiến tới dương thanh nói:

- Họ Cổ kia, ra đây mau, bốn cô nương đã chờ lâu lắm rồi!

Rồi vung Kim Ti Tỏa Long Tiên “bốp” một tiếng, người đã vượt qua Cát Tập Bách.

Cát Tập Bách hoảng kinh đưa tay cản, nhưng đã không kịp, thầm nhủ:

- Nha đầu này thật là hấp tấp, biết người ta có phải nói mình hay không?

Cát Tập Bách vừa nghĩ dứt, bên trong bỗng vang lên tiếng quát to:

- Tiện tỳ, mau đến đây chịu chết!

Cùng lúc, phía trước và sau vang lên hai tiếng ầm ĩ, trước mắt bừng sáng, hai luồng ánh đèn soi thẳng đến.

Phía sau đã bị một bức chắn sắt từ trên hạ xuống chặn lại, hai đại hán vạm vỡ, một người tay cầm Bạch Hồ Tiên, một người vung động đại đao hai lưỡi ba ngạnh, đứng cách ba người chừng năm thước buông tiếng cười hăng hắc.

Đại hán tay cầm Bạch Hổ Tiên cất tiếng nói:

- Chẳng sợ tiện nhân người không mắc lừa kế của đại gia ta!

Cát Tập Bách châu mày trững mắt giận dữ nhìn kẻ địch, thủ thế sẵn sàng ứng phó.

Giang Uyển Dao buông một chuỗi cười to rồi nói:

- Tặc tử kia, người tưởng quỷ kế của người gạt được bốn cô nương hay sao? Nếu muốn sống, người hãy mai khai ra, vị đại sư ấy đang ở đâu? Nếu không...

Thì ra đại hán sử dụng Bạch Hổ Tiên không phải họ Cổ, y buông một chuỗi cười vang, trở tiên nói:

- Họ Cổ đã chết rồi, còn họ Hường cũng đang sống dở chết dở! Đại gia người là Hắc Hổ Trảo Khang Lôi, không phải hạng xấu xa ăn trong theo ngoài, nếu không mạo nhận họ, e chưa chắc lừa được người đến đây!

Dứt lời, lại buông tiếng cười vang.

Giang Uyển Dao nhướn mày, mắt rục sát cơ quát:

- Cuồng đồ vô sỉ, giả mạo lừa phỉnh kẻ khác mà còn đắc ý. Được lắm, để xem người tài cán là bao?

Dứt lời, Kim Ti Tỏa Long Tiên đã vung ra thẳng đuột, thi triển chiêu “Bạch xà thổ tín”, trường tiên như thương đâm thẳng vào tim đối phương.

Đại hán sử dụng đao sấn tới, đao hai lưỡi ba ngạnh gạt nhẹ, giận dữ quát:

- Tiện tỳ, để Lương Thượng Yển Tử Cừu Dung này đùa với người vài chiêu!

Kể cũng lạ, ngọn đao hai lưỡi dính chặt vào trường tiên như nam châm, Giang Uyển Dao không sao rút về được, nàng cả kinh thầm nhủ:

- Nội lực của người này quả là bất phàm!

Lập tức ngậm vận thiên công, phát ra chân lực Ban Nhược Ba La Mật Đa, cổ tay phải hạ xuống, trường tiên trở nên mềm mại quấn lấy ngọn đao hai lưỡi bốn năm vòng, quát:

- Đi!

Đại hán ấy liền tức thì binh khí vượt khỏi tay, bật ngửa ra sau, đâm thẳng vào cửa sắt.

Từ Ngọc Nhi vừa nghe tặc đồ buông lời bất nhã, sớm đã tức đến hai má đỏ bừng, thấy trường tiên của Giang Uyển Dao bị dính, lòng càng thêm hoảng, đến khi binh khí đối phương vượt khỏi tay, bật ngửa ra sau, Liên Hoàn Sách trong tay liền vung ra, quấn

lấy hai chân tặc đồ, ra sức vung mạnh, tặc đồ áp lập tức gãy chân vỡ sọ, chết ngay tại chỗ.

Hắc Hồ Trảo Khang Lôi thấy trường tiên đối phương công đến, không kịp vung binh khí đỡ gạt, vội thóp ngực thoái lui, Bạch Hồ Tiên vung lên, vừa định sấn tới, Cừu Dung đã dùng đao hút chặt trường tiên, đành lách sang bên đứng áp trận, đành ninh là Cừu Dung công lực thâm hậu, đối phó với một cô bé, chắc chắn sẽ giành lấy thắng lợi một cách dễ dàng.

Nào ngờ, chưa đầy một chiêu, binh khí của đồng bọn đã vượt khỏi tay và bật ngửa ra sau, vừa định lao tới cứu, Liên Hoàn Sách của Từ Ngọc Nhi đã quét đến, vội lạng người sang bên tránh, chưa kịp đứng vững, chỉ nghe đồng bọn rú lên thảm thiết, đã táng mạng dưới Liên Hoàn Sách.

Hắc Hồ Trảo Khang Lôi điên tiết, chẳng màng đến sống chết, ngay cả Bạch Hồ Tiên cũng không cần, vung song chảo chia ra chộp vào ngực Giang Uyển Dao và Từ Ngọc Nhi.

Cát Tập Bách tuy cũng đang đứng bên, không sao xen tay vào, nhưng hai mắt luôn nhìn chăm chăm vào Hắc Hồ Trảo Khang Lôi.

Lúc này, Cát Tập Bách thấy Khang Lôi bỏ tiên dùng trảo, biết y đã quyết tâm liều mạng, dưới ánh đèn chỉ thấy đôi trảo của y đen lấp lánh, biết là có tẩm kịch độc, không chờ độc trảo của y chộp đến gần, Tiên Thiên Nhất Khí Chuông đã với bẫy thành công lực, ngang ngực đẩy ra.

Chỉ nghe “rắc” một tiếng, trúng vào khuỷu tay Khang Lôi, y thét lên một tiếng đau đớn, hai cánh tay đã gãy, nhưng vẫn chưa chịu lui, vung động tay gãy lao thẳng vào Giang Uyển Dao.

Giang Uyển Dao lòng bùng lửa giận, đâu để cho y lao đến gần, chân phải tung lên, một chiêu Bản Long Cước trúng ngay mặt đối phương, y rú lên một tiếng thảm thiết, ngã vật ra đất, cả mũi lẫn cằm đều biến mất, chết một cách thê thảm.

Ba người thấy hai tặc đồ đã bị diệt, cùng buông tiếng cười vui mừng.

Từ Ngọc Nhi bỗng hỏi:

- Dao tỷ sao biết hai tên cầu tặc này đánh lừa mình vậy? Tiểu muội thấy Dao tỷ chưa chi đã chữa mắng, tưởng đâu Dao tỷ...

Giang Uyển Dao cười nói:

- Tưởng tỷ tỷ mắng lầm người chứ gì? Ngọc muội thử nghĩ xem, nếu thật sự là Lạp Thập Hòa Thượng bảo họ chờ tỷ tỷ, sao không chờ ở ngoài? Hơn nữa, Lạp Thập

Hòa Thượng sao có thể ngay cả đồ đệ của mình cũng không cần, đã bỏ đi trước, lại bảo bọn tặc đồ chuyển lời? Vậy chẳng phải đã để lộ sơ hở say sao?

Cát Tập Bách lòng thâm bội phục, nên bèn hỏi:

- Vậy Lạp Tháp sư thúc không hề vào đây ư?

Giang Uyển Dao lắc đầu:

- Không hề! Bách ca không nghe ác tặc ấy nói là họ Cổ đã chết, họ Hưởng đang sống dở chết dở hay sao? Chúng ta hãy mau vào trong, tìm gặp họ Hưởng kia hỏi là biết ngay.

Đoạn liền nắm lấy tay Từ Ngọc Nhi, phóng nhanh vào trong.

Ba người vừa đến gần cửa, bỗng nghe một tiếng gọi rất khẽ từ bên trong vọng ra, Giang Uyển Dao đến sát bên cửa, thấy là một cánh cửa lưu ly chắn trước mặt, liền lớn tiếng quát:

- Bên trong là ai đấy?

Cánh cửa lưu ly bỗng dịch sang bên, thấy một tráng hán thọ thương ở chân đang nằm mọp trên đất, gắng sức hỏi:

- Cô... cô nương... có phải... họ Giang...

Giang Uyển Dao đưa mắt nhìn kỹ, nhận ra chính là thân tính của Nhị Ma Lam Vĩ, vội hỏi:

- Các hạ là Hưởng Cường, Hưởng lão tam phải không?

Hành động cười thắm nói:

- Vâng! Cô nương... hãy mau...

Cát Tập Bách thấy Hưởng Cường quá đau đớn, lại quen với Giang Uyển Dao, vội từ trong lòng móc ra hai viên Tuyết Liên Bảo Mệnh Đơn, nhét vào miệng y.

Hưởng Cường nuốt lấy, rồi liền điều khí hành công, nhắm mắt lạng thình.

Khi Hưởng Cường thần khí hồi phục, mở mắt ra, Giang Uyển Dao liền dịu giọng hỏi:

- Hưởng huynh vì sao lại thọ thương? Đại sư có điều gì nhờ Hưởng huynh nói lại với Uyển Dao không?

Hưởng Cường mỉm cười gật đầu:

- Cô nương hãy ngồi xuống đã, thương thế của tại hạ đã đỡ nhiều rồi, chính Hắc Hổ Trảo đã gây ra đấy!

Cát Tập Bách nóng lòng muốn biết hành tung của sư thúc, vội hỏi:

- Hưởng đại ca trước hết hãy cho tiểu đệ biết, đại sư đã đi đâu rồi vậy?

Hướng Cường gật đầu:

- À! Hoàng Ngọc đã hại chết nhị đà chủ, tại hạ với Cổ đại ca hận y thấu xương, định lập tức tìm y thanh toán, sáng nay Độc Tiểu Thất đến, bức bách Hoàng Ngọc nhường lại nhà đá. Chúng tôi càng thêm tức giận, bèn lén đến dưới khe suối bàn kế thoát thân, vừa lúc Độc Tiểu Thất bắt đến một vị cô nương, giam vào ngục thất, phái tại hạ canh chừng đường hầm và Cổ đại ca canh giữ mật thất.

Cát Tập Bách và Giang Uyển Dao nghe Hướng Cường trả lời không đúng đề tài, càng thêm nóng ruột, nhưng lại không tiện phát tác, đành cùng giục hỏi:

- Rồi sao nữa?

Hướng Cường nói tiếp:

- Tại hạ vừa ra khỏi đường hầm, đã thấy Giang cô nương với vị đại sư ấy đuổi theo Độc Tiểu Ngũ đến bên khe suối, rồi Giang cô nương bỏ đi, Độc Tiểu Ngũ bị đại sư đánh cho hai chưởng la oai oái, rồi y tung ra đạn khói độc, bảo tại hạ vào trong giục Độc Tiểu Thất rời khỏi thạch thất, đến Hồ Điệp Cương tìm họ Lao báo thù trước, rồi liền đào tẩu ngay.

Giang Uyển Dao sốt ruột hỏi:

- Vậy đại sư thì sao?

Hướng Cường cười nói:

- Tại hạ cũng rất lo cho đại sư, vừa định ra xem thử, đại sư đã đuổi xuống đến dưới khe suối, lao về phía tại hạ, tại hạ hoảng kinh, nào ngờ đại sư chỉ hỏi hướng đi của Độc Tiểu Ngũ.

Giang Uyển Dao lại hỏi:

- Hướng huynh có nói không?

Hướng Cường vui vẻ đáp:

- Đương nhiên, tại hạ đã nói rõ hết với đại sư, đại sư rất vui mừng, đã cho tại hạ mấy hoàn thuốc, nói là có thể cứu thương và trị đau nhức, và còn bảo tại hạ ở bên khe suối chờ cô nương, nói là ông ấy đã đến Hồ Điệp Cương cứu người họ Lao. Và còn bảo tại hạ dẫn cô nương đi cứu một vị cô nương bị giam trong ngục thất, rồi sau đó cấp tốc báo với Giang lão gia, cùng đi trợ giúp.

Cát Tập Bách và Giang Uyển Dao nghe đến đó mới thở phào nhẹ nhõm.

Cát Tập Bách lại hỏi:

- Hướng đại ca đã có thể đi đứng được chưa?

Hướng Cường cố gắng đứng lên, nào ngờ đã hoàn toàn hồi phục, thậm chí còn khỏe mạnh hơn trước, vui mừng khôn xiết, quay sang Cát Tập Bách nói:

- Thiếu hiệp! Thật là tiên đơn thần dược, Hưởng Cường phen này được cứu giúp, thề sẽ lấy cái chết để báo đền!

Dứt lời, liền quỳ xuống vái lại.

Cát Tập Bách vội đỡ y dậy, cười nói:

- Không dám, chúng ta tuy mới gặp nhau lần đầu, nhưng đều là người trong võ lâm, hà tất phải khách sáo? Hưởng đại ca chẳng những đã bỏ tối theo sáng, lại cho chúng tôi biết nhiều tin tức, đúng ra chúng tôi còn phải cảm kích Hưởng đại ca nữa đấy!

Hưởng Cường hổ thẹn nói:

- Lẽ ra chúng tôi sớm đã định rời xa bọn tặc đồ, nhưng vì Giang lão gia dặn bảo tại hạ giám sát hành động của Hoàng Ngọc, nên mới phải nhẫn nhục đến ngày hôm nay.

Cát Tập Bách mỉm cười:

- Hưởng đại ca đã giúp cho Giang phủ thế này, thật là đáng quý!

Đoạn ngoắc Từ Ngọc Nhi đến gần giới thiệu:

- Đây là Từ Ngọc Nhi, nghĩa muội của tiểu đệ!

Từ Ngọc Nhi thoáng khom mình thi lễ:

- Hưởng đại ca!

Cát Tập Bách lại quay sang Giang Uyển Dao nói:

- Chúng ta hãy cấp bách làm theo lời dặn của sư thúc, Dao muội với Ngọc muội đi về báo với mẫu thân và gia gia, còn ngu ca đi ngay đến Hồ Điệp Cương. Hưởng đại ca, xin nhờ đại ca ở lại đây canh giữ, có được không?

Giang Uyển Dao đầu thế để cho vị hôn phu một mình đi mạo hiểm, liền phản đối:

- Được thì được đấy, nhưng chỉ sợ Bách ca chỉ huy sai lầm thôi!

Mọi người nghe vậy, thảy đều ngơ ngác, chẳng hiểu gì cả.

Cát Tập Bách thắc mắc hỏi:

- Dao muội nói vậy nghĩa là sao?

Giang Uyển Dao giọng nghiêm túc:

- Bách ca có biết Hồ Điệp Cương ở hướng đông hay hướng tây, đi thuyền hay cưỡi ngựa không?

Cát Tập Bách không trả lời được, thầm nhủ:

- Thế này thì khó thật, nhưng thời gian cấp bách, sư thúc một mình ứng phó với song độc, biết tính sao đây?

Chàng hết sức bối rối, vò đầu bứt tai, nhất thời không biết tính sao cho phải.

Giang Uyển Dao thấy vậy đắc ý cười thầm, hồi lâu mới nói:

- Đúng không nào? Tốt hơn hãy nghe lời tiểu muội, vùng này Hưởng đại ca hết sức quen thuộc, rất có thể hãy còn đường tắt, xin phiền Hưởng đại ca mang thư cho gia tổ trước, chúng ta cũng đi cùng, do Hưởng đại ca chỉ rõ đường đi, ở đâu chờ Hưởng đại ca trở về báo tin, rồi cùng đến Hồ Điệp Cương, vậy là xong chứ gì?

Hưởng Cường tán thành trước tiên, vỗ tay nói:

- Đúng rồi, chúng ta hãy hành động như vậy!

Cát Tập Bách nghĩ cũng có lý, Từ Ngọc Nhi hết sức bội phục sự sắp xếp của Giang Uyển Dao, quay sang nài nỉ cười gật đầu.

Lẽ đương nhiên thư là do Giang Uyển Dao viết, trước tiên báo tin bình yên, sau đó cho biết hướng đi và việc Lạp Tháp Hòa Thượng nhờ viện thủ, ghi ám hiệu rồi trao cho Hưởng Cường cất lấy, đoạn nói:

- Xin phiền Hưởng đại ca dẫn đường cho và mang hai thi thể của hai cầu tặc này ra ngoài vớt luôn thể!

Hưởng Cường gật đầu:

- Vâng!

Rồi đến ấn vào chốt khởi động, trên vách trái liền mở ra một cửa động, lại là một đường hầm khác.

Hưởng Cường với Cát Tập Bách mỗi người kéo lấy một thi thể của Cừu Dung và Khang Lôi, Giang Uyển Dao và Từ Ngọc Nhi đoạn hậu, theo sau ra khỏi đường hầm.

Cát Tập Bách ngẩng lên nhìn, thì ra là bức vách đá mà chàng đã đi ngang qua lúc đến, cánh tay áo rách hãy còn treo trên vách đá, theo gió bay phất phới.

Ném thi thể hai tặc đồ xuống đáy cốc xong, bốn người thi triển khinh công phóng đi, nhưng chân của Hưởng Cường bị nội lực của Khang Lôi chấn thương, tuy nhờ linh dược chữa khỏi, nhưng mới hồi phục và trình độ khinh công lại kém hơn, nên phóng đi được một đoạn đường đã cảm thấy lực bất tòng tâm.

Cát Tập Bách lẽ nào không nhận ra, nên liền đến bên Hưởng Cường nói:

- Hưởng đại ca không cần quá gấp gáp, mặc dù vùng này hoang vắng, nhưng đi nhanh quá cũng khiến người ta chú ý. Hãy xem, đằng kia có mấy người đang nhặt củi, nên đi chậm lại thì hơn!

Hưởng Cường dĩ nhiên hiểu dụng ý của Cát Tập Bách, cảm kích nói:

- Vâng! Tại hạ biết rồi!

Đoạn liền giảm khinh công, phóng đi chậm hơn. Giang Uyển Dao và Từ Ngọc Nhi thấy vậy, tuy nóng lòng nhưng ngại nổi không quen thuộc đường lối, đành cũng giảm khinh công, vừa đi vừa trò chuyện.

Chừng một tuần trà sau, bốn người đã đến dưới chân Quan Âm Sơn. Hưởng Cường bảo ba người chờ ở đường núi phía đông, rồi vòng qua sơn động ẩn thất, phóng đi thẳng đến tiền viện Thái Sử Đệ.

Hưởng Cường vừa tung mình vượt qua tường rào, chân chưa kịp đứng vững, đột nhiên kinh phong từ sau ập đến, chỉ nghe tiếng một thiếu nữ quát:

- Ác tặc, còn dám trở lại đây nữa ư?

Rồi cảm thấy một vật trúng vào Phụng Nhãn huyết ở sau lưng, lập tức toàn thân tê dại, ngã lăn ra đất.

Hưởng Cường miệng không thể nói, người không cử động được, trơ mắt nhìn một tiểu nha đầu đến gần, trở tay chửi mắng, thật vừa tức vừa lo, khổ nỗi huyết đạo đã bị điểm, đâu làm gì được đối phương, đành trừng mắt chờ Giang lão gia đi ra.

Quả nhiên, chừng nửa khắc sau, Giang Nghiêu Thần đã dẫn theo hai nam bộc ra đến.

Chỉ thấy tiểu nha đầu ấy chỉ trở nói là tặc đồ vượt tường vào nhà, bị nàng ta phát hiện, dùng thanh sắt đánh trúng huyết đạo tặc đồ.

Giang Nghiêu Thần cũng đang lúc lo lắng và tức giận, chẳng chút suy nghĩ và thậm chí không thèm nhìn đến tặc đồ, lập tức bảo gia nhân trói Hưởng Cường lại, đẩy ra hậu viện chờ xử trị.

Cũng may là trong hai gia nhân có một người lớn tuổi tên là Trử Kinh, từng gặp qua Hưởng Cường trong tịnh thất của Giang lão ở hậu viện, đã nhận ra Hưởng Cường là người duy nhất thường tiếp xúc với Giang lão.

Trử Kinh là người theo bên Giang lão lâu nhất, giàu kinh nghiệm giang hồ, biết Hưởng Cường một mình đến đây hẳn có nguyên nhân, nên liền nói:

- Lão gia, hãy mau đến đây xem là ai?

Nhưng Giang lão lơ đi không nghe, vẫn ở ngoài cửa trang viện xem xét, chẳng thèm đếm xỉa đến lời nói của Trử Kinh.

Trử Kinh biết lão gia lúc này lòng đang lo âu buồn bực, không còn tâm trí nghĩ đến việc này, mình tuy từng gặp qua Hưởng Cường hai lần, nhưng dầu sao y cũng là tặc đồ, đâu dám tự quyết định phóng thích, đành gọi một nam bộc khác đến trói Hưởng Cường.

Nam bộc này là người thô lỗ, tuy có sức mạnh và võ công quyền cước cũng khá, nhưng không biết chút gì về phép điểm huyết, trong khi lòng đang căm thù đồng đảng của Tam Ma, nên vừa đi đến gần, liền bùng lửa giận, chẳng kể Hưởng Cường sống chết, vận hết sức lực tung chân đá, lỡ trúng vào Phách Hộ huyết của Hưởng Cường, đã vô tình giải khai Phụng Nhân huyết của y.

Hưởng Cường nóng lòng cầu kiến Giang lão, huyết đạo vừa được giải khai, cũng chẳng đếm xỉa đến hai nam bộc, lập tức đứng bật dậy, lao về phía Giang lão ở cửa trang, lớn tiếng nói:

- Giang lão gia, xin hãy chờ chút, tại hạ có điều cần nói.

Hai nam bộc thấy Hưởng Cường lao về phía Giang lão, tưởng y có ác ý, hốt hoảng la to:

- Lão gia, hãy chặn hấn lại!

Đồng thời xoắn chân đuổi theo.

Giang lão nghe tiếng quay phắt lại, thấy Hưởng Cường đang lao nhanh đến, cũng hết sức kinh ngạc, quát to:

- Người làm gì vậy hả?

Tay phải vung ra nhanh như chớp, tóm lấy ngực Hưởng Cường, quay người xách lên, tay trái đưa ra, ngăn cản hai nam bộc tiến tới.

Hưởng Cường bị Giang lão nắm chặt cổ áo nhấc bổng lên, hoảng sợ giãy giụa lung tung, lắp bắp nói:

- Giang... lão gia! Hãy... hãy mau buông... tại hạ ra... tại hạ có... có điều quan trọng cần... cần nói...

Giang lão thấy Hưởng Cường quả không có ác ý, bèn thả y xuống trầm giọng hỏi:

- Hưởng Cường, thật ra ngươi về đây để làm gì? Nói mau!

Hưởng Cường thở hào hển nói:

- Mau... mau đi... trợ giúp...

Giang lão chẳng hiểu ắt giáp gì cả, tức giận quát:

- Ý ngươi là...

Hưởng Cường cũng hết sức nóng lòng, sợ Cát Tập Bách ba người chờ lâu, không chờ Giang lão nói dứt đã tiếp lời:

- Xin lão gia hãy mau đi giúp sức cứu người!

Lúc này y mới nhớ đến thư của Giang Uyển Dao, vội từ trong lòng lấy ra, trao vào tay Giang lão, nói tiếp:

- Lão gia hãy xem mau!

Giang lão thấy Hưởng Cường nói năng lộn xộn, ngỡ là y say rượu, rồi lại thấy y thò tay vào lòng mò lung tung, càng nghi y định móc ám khí, vội lùi sau hai bước, đến khi thấy Hưởng Cường móc thư ra, ông mới cười hỏi:

- Thư của ai vậy? Của Hoàng đà chủ phải không?

Hưởng Cường sốt ruột giận chân nói:

- Lão gia hãy xem mau đi, tại hạ thật không thể chờ được nữa!

Giang lão thầm nhủ:

- Chả lẽ y là phản gián hay sao?

Vừa nghĩ vừa mở thư ra xem, liền tức thì mừng rỡ, vỗ vai Hưởng Cường cười hô hố nói:

- Thật vất vả cho lão đệ quá!

Hưởng Cường chẳng màng đến niềm hứng khởi của Giang lão, giục:

- Lão gia, tại hạ không chờ nữa đâu!

Đoạn vòng tay thi lễ, tung mình qua cửa trang viện, thoáng chốc đã mất dạng.

Giang lão lập tức bảo gia bộc đi tìm gọi Lý Hàn Mai đến, rồi quay ra ngoài cửa gọi:

- Thúy nhi! Thúy nhi! Vào đây mau, các tỷ tỷ của người...

Tiểu Thúy sớm đã nấp trên một ngọn cây ngoài tường rào theo dõi con đường dẫn đến Quan Âm Sơn ở phía trước, giờ nghe Giang lão gọi, liền phóng xuống trước mặt ông.

Thấy Giang lão ra chiều hớn hở, nàng đã đoán ra được nhóm Giang Uyển Dao bình an vô sự, bèn giật lấy lá thư trong tay Giang lão, cười nói:

- Để Thúy nhi đi tìm đại nương cho!

Giang lão thật vô phương với nàng, đành lắc đầu nói:

- Bảo đại nương người hãy nhanh lên, lão phu ở đây chờ!

Lời chưa dứt, Tiểu Thúy đã tung mình lên tường rào, phóng đi về phía hậu sơn tìm Lý Hàn Mai.

Lát sau, Lý Hàn Mai đã từ dãy nhà ngang bên trái đi ra, đến trước mặt Giang lão, khom mình thi lễ nói:

- Phụ thân hãy ở lại nhà, để Mai nhi đi được rồi!

Giang lão lắc đầu:

- Không, Lạp Thập Hòa Thượng đã bảo ta đi, ắt hẳn là có nguyên nhân.

Đoạn hai vai lắc nhẹ, người đã lướt đi như tia chớp, Lý Hàn Mai cũng theo sau ngay.

Trử Kinh thấy chủ nhân đã ra đi, quay người đi vào nhà, vừa bước lên thêm đá, Tiểu Thúy đột nhiên xuất hiện, suýt nữa va vào nhau.

Tiểu Thúy hay tay cầm thư, vừa xem vừa cười, thoáng thấy bóng Trử Kinh, vội lách tránh sang bên, nhường mành nói:

- Trử nhị gia sao thế này?

Trử Kinh thấy là Tiểu Thúy, cười hô hố nói:

- Cũng tại nha đầu người cả, mới sáng sớm đã la ó om sòm, khiến cả nhà rối tung lên!

Tiểu Thúy bị Trử Kinh chế nhạo, then đến hai má đỏ bừng, hậm hực nói:

- Nhị gia đâu có thấy, tặc đồ ấy rất là quái dị, mặt vàng răng nhe, tóc xanh mắt đỏ, thật là ghê rợn. Khi Tiểu Thúy tỉnh lại, hai người độc thương mới khỏi và hai người mới ngủ dậy trong thư phòng thấy đều biến mất, Tiểu Thúy không sợ sao được? Khi đại nương và lão gia đến, nghe Tiểu Thúy nói lại, hai vị ấy cũng giật thót người, cơ hồ sức tìm hết khắp nơi, nhưng hoàn toàn không có tung tích.

Trử Kinh nghe cũng thấy rợn người, vội hỏi:

- Sau đó thế nào?

Tiểu Thúy cười nói:

- Sau đó chẳng hiểu sao đại nương lại cười lên, hỏi Tiểu Thúy là đại hòa thượng với thiếu cô gia phải chăng đã thật sự bình phục? Tiểu Thúy trả lời là đã thật sự bình phục. Đại nương càng cười tợn hơn, bảo Tiểu Thúy đi tìm lão gia về, nói là không cần tìm kiếm nữa, nhất định là họ đã đuổi theo bọn tặc đồ rồi. Lão gia còn chưa yên tâm, bảo Tiểu Thúy ở trước trang tuần thủ. Thật là, nhị gia hãy xem! Thư của Dao tử thật là thú vị...

Ngay khi ấy, lại thấy một người từ ngoài tường rào phóng vào, Tiểu Thúy vội nhét lá thư vào lòng, cùng Trử kinh chia ra hai bên lao ra, đến quảng trường mới nhận ra là Từ Ngọc Nhi.

Tiểu Thúy vội tiến tới, ôm Từ Ngọc Nhi vào lòng, cả lá thư cũng quên mất, trở mặt hỏi:

- Ngọc tử, tìm các vị suốt cả buổi trời, sao Ngọc tử lại về được đây?

Từ Ngọc Nhi nghe hỏi vậy càng thêm lo lắng, vội nhẹ đẩy Tiểu Thúy ra, cũng trở to mắt ra nhìn nàng hỏi:

- Sao? Các vị không gặp người ư?

Ý nàng muốn nói Hường Cường, nhưng Tiểu Thúy lại ngỡ là mọi người đều đã trở về, nhưng nghĩ đến lá thư, lòng hết sức thắc mắc, ngần ra nói:

- Mọi người về cả rồi ư? Vậy sao...

Từ Ngọc Nhi sững sốt, ngỡ là Hường Cường không mang thư đến, hẳn đã mắc lừa tên tặc đồ ấy, hết sức nóng lòng lo, không chờ Tiểu Thúy dứt lời, đã quay người tung mình phóng đi như bay.

Tiểu Thúy sững sốt, thầm nhủ:

- Phen này thì quả thật ngay cả đại nương với lão thái gia cũng bị tặc tử ấy đánh lừa rồi, vốn dĩ đã khả nghi rồi, vậy mà Dao tử mấy người không chịu về, lại đi nhờ một tên tặc đồ mang thư, và tặc đồ ấy lại có vẻ hối hả, rõ ràng là sợ bị người khám phá ra, chỉ nói là Lạp Thập Hòa Thượng cần lão gia đi giúp sức, nhưng lại không chờ lão gia đi cùng. Với công lực của đại sư, kẻ địch tài cán là bao mà khiến cho đại sư phải cầu viện lão thái gia, và cả đại nương cũng đi cùng, vấn đề ấy sao mọi người đều không nghĩ đến nhỉ?

Tiểu Thúy suy luận như vậy, khẳng định chắc chắn là bọn tặc đồ đã dùng kế, lo cho nhóm Giang Uyển Dao giữa đường gặp mai phục của bọn tặc đồ, chia ra chặn đánh, điều đi hết cao thủ của Thái Sử Đệ để từng nhóm tiêu diệt, rồi kéo đến chiếm cứ trang viện, càng nghĩ càng thấy có lý, và càng nghĩ cũng càng thấy lo lắng.

Hiện tòa trang viện Thái Sử Đệ to rộng này chỉ còn lại mỗi mình nàng, mấy người khác tuy có chút ít võ công, nhưng đương cự sao nổi bọn tặc đồ hung mãnh kia?

Lòng quá hoang mang lo lắng, nàng bất giác đâm ra bối rối. Trử Kinh đứng bên thấy vậy cũng lấy làm lạ, Từ Ngọc Nhi hối hả về đến, chỉ nói mấy câu đã lộ vẻ hốt hoảng bỏ đi ngay, hẳn là có nguyên nhân, đến khi thấy Tiểu Thúy ra chiều bối rối, không nén được đành tiến tới hỏi:

- Tiểu Thúy, thật ra là sao vậy?

Tiểu Thúy thở ra một hơi dài, tiu nghỉu nói:

- Trử nhị gia, chúng ta đã trúng kế diệu hổ ly sơn của kẻ địch rồi!

Đoạn bèn cho Trử Kinh biết những gì Từ Ngọc Nhi đã nói khi nãy, cũng với sự suy luận của mình.

Trử Kinh già dặn kinh nghiệm đời, lại hiểu rõ con người của Giang lão, nếu không nhận thức rõ về Hường Cường, ông chắc chắn chẳng dễ tin. Hơn nữa còn có thư của Giang Uyển Dao, chả lẽ ngay cả phu nhân cũng không nhận ra được bút tích của con gái mình, cũng bị đánh lừa hay sao?

Thế nên, ông lắc đầu mỉm cười nói:

- Lão thái gia với phu nhân không dễ dàng bị mắc lừa đâu. Tiểu Thúy! Ta hỏi người, chữ viết trên lá thư ấy, người cũng không nhận ra hay sao?

Tiểu Thúy lại lấy lá thư ra, xem đi xem lại, không sai chút nào, lấy làm lạ nói:

- Không sai, chính là bút tích của Dao tử, lại còn có cả ám hiệu nữa, chắc chắn không phải là giả hoặc bị bức bách mà viết. Ngọc tử còn nói là mọi người đều đã bình an trở về, nhưng người đâu?

Trử Kinh cười nói:

- Người đã khẳng định là bút tích không sai, chính là do tiểu thư đã viết, vậy là vô sự rồi!

Tiểu Thúy không hiểu hỏi:

- Trử nhị gia nói vậy là sao?

- Người thử nghĩ, ta theo lão thái gia đã hơn ba mươi năm rồi, còn chưa hiểu lão nhân gia ấy là người hết sức thận trọng, suy tính kỹ lưỡng, đánh trận hai mươi năm chưa từng thất bại, khi xưa Lý tướng quân đã gọi lão nhân gia ấy là Tái Chư Cát, đối phó với bọn tặc đồ này, lẽ nào lại bị mắc lừa?

Tiểu Thúy bực mình:

- Ai hỏi về con người của lão thái gia kia chứ? Cứ lải nhải nói toàn chuyện vớ vẩn chi vậy?

Trử Kinh vẫn điềm nhiên nói:

- Theo ta thì lão thái gia hẳn đã kết giao với Hưởng Cường kia từ lâu và Hưởng Cường chắc hẳn cũng không dám hãm hại lão thái gia, chẳng phải người đã nói là Từ Ngọc Nhi cô nương cho người biết là mọi người đã trở về rồi hay sao?

- Không phải, Ngọc tử chỉ hỏi Tiểu Thúy “người đâu”, chứ không phải nói là mọi người đã trở về rồi!

- Không đúng! Người thử nghĩ xem, với tính tình của Giang tiểu thư, Lạp Tháp Hòa Thượng đã bảo tiểu thư nhờ cả lão thái gia và phu nhân đi giúp sức, tiểu thư còn chịu trở về ư? Họ vì muốn lên đi xem náo nhiệt, mới viết thư nhờ Hưởng Cường mang về, họ sớm đã đến Hồ Điệp Cương rồi!

Tiểu Thúy gật đầu, thầm bội phục Trử Kinh, lão này thật chẳng hổ là thân tín của lão thái gia.

Nhưng Tiểu Thúy nghĩ lại, lại thấy không đúng, bèn hỏi:

- Ngọc tử chẳng phải đã trở về là gì? Và còn hỏi “người đâu”, vậy là nghĩa làm sao?

Trử Kinh mỉm cười nói:

- Người đúng là thông minh cả đời mà lại ngu muội nhất thời, Từ Ngọc Nhi cô nương là trở về tìm người, người đó chắc hẳn là Hưởng Cường. Theo ta nghĩ, nhất định là họ đi chung với nhau, bảo Hưởng Cường mang thư về, còn họ thì đi trước, nhưng Hưởng Cường vừa đến đây đã bị người hiểu lầm chế ngự, khi trao được thư thì đã quá trễ nãi, Hưởng Cường sợ họ chờ sốt ruột, nên vội vã bỏ đi, không kịp chờ lão gia nữa! Nhưng các vị kia chờ lâu không thấy Hưởng Cường quay về, lại không biết đường, mới đâm ra lo, sợ Hưởng Cường không đáng tin cậy, vừa nghe người nói không thấy người, liền ngỡ là Hưởng Cường đã bỏ trốn, nên vội vã đi ngay.

Tiểu Thúy nghe Trử Kinh phân giải xong, lại nghĩ đến những lời nói không rõ ràng của mình khi nãy với Từ Ngọc Nhi, để khiến hiểu lầm trùng trùng, mặc dù lúc này đã bớt lo lắng rất nhiều, nhưng nghĩ đến nếu Từ Ngọc Nhi không đuổi kịp Hưởng Cường, chẳng rõ họ có đi lầm đường hay không, bất giác lại lo lắng, liền hỏi:

- Trử nhị gia, nếu các vị tỷ tỷ không tìm được Hưởng Cường thì làm sao?

Trử Kinh thở dài:

- Không đâu, chỉ cần các vị ấy không rời khỏi địa điểm hẹn, dù không tìm được Hưởng Cường, Hưởng Cường cũng sẽ tìm được họ. Nếu không, họ không biết đường rồi họ cũng sẽ trở về nhà, có gì đáng sợ kia chứ?

Tiểu Thúy nghĩ cũng có lý, trong tình huống này cũng đành phải chịu, nàng lẩm bẩm:

- Cầu mong đúng là như vậy!

Trử Kinh đã cảm thấy mệt mỏi, quay người nói:

- Chúng ta hãy vào ăn chút gì, nghỉ ngơi chốc lát, chờ họ về thì hơn!

Đoạn liền đi vào hậu viện, bước chân thật chẳng giống một lão nhân tuổi đã ngoài sáu mươi chút nào.

Tiểu Thúy cũng thấy vô phương, mình lại chẳng thể đuổi theo tìm kiếm, vì mọi sự an toàn đều do mình chịu trách nhiệm, đành bực tức đi về ẩn thất trong sơn động.

- o O o -